

## הַלְבוֹת הַתְּמִידִין וּמוֹסָפִין פֶּרֶק ו

א. סֵדֶר עֲבוֹדוֹת הַתְּמִידוֹת בְּכָל יוֹם, כֶּךָ הוּא: סְמוּךְ לַעֲלִית הַשֶּׁחֶר, יָבוֹא הַמִּמְנֶה שֶׁעַל הַפִּסּוֹת, וַיִּקֵּשׁ עַל הָעֲזָרָה, וּפּוֹתֶחֱחִין לוֹ, וּמַבְלִשִּׁין אֶת כָּל הָעֲזָרָה, וּמַעֲמִידִין עוֹשֵׂי חֲבָתִין לַעֲשׂוֹת הַחֲבָתִין; וְכָל הַכּוֹהֲנִים שֶׁשָּׁם כָּבֵר טָבְלוּ קֹדֶם שֶׁיָּבוֹא הַמִּמְנֶה, וְלָבְשׁוּ בְּגָדֵי כְהֻנָּה. וַיָּבוֹאוּ וַיַּעֲמְדוּ בַלְשָׁכַת הַגְּזִית, וַיִּפְסּוּ פִּיס רִאשׁוֹן וְשֵׁנִי, וַיִּזְכֶּה כָּל אֶחָד בְּמַלְאכָתוֹ, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. וּמִתְחִיל זֶה שְׁזָכָה בְּתַרוּמַת הַדָּשֵׁן, וְתוֹרֵם עַל הַסֵּדֶר שְׁאִמְרָנוּ.

ב. וְאַחֵר כֶּךָ מְסִדֵּר מַעֲרָכָה גְדוֹלָה, וְאַחֵר כֶּךָ מְסִדֵּר מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה; וְאַחֵר כֶּךָ מַעֲלָה שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים, וּמַנִּיחֵן עַל מַעֲרָכָה גְדוֹלָה לַהֲרַבּוֹת הָאֵשׁ. וְאַחֵר כֶּךָ נִכְנָסִין לַלְשָׁכַת הַכָּלִים, וּמוֹצִיאִין כָּל כְּלֵי הַשֶּׁרֶת שֶׁצָּרִיכִין לָהֶן כָּל הַיּוֹם. וּמַשְׁקִין אֶת הַתְּמִיד מִיָּם. וְזֶה שְׁזָכָה בְּשַׁחֲיטָתוֹ, מוֹשְׁכוֹ לְבֵית הַמִּטְבָּחִים; וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו הַכּוֹהֲנִים שֶׁזָּכוּ לְהַעֲלוֹת הָאֲבָרִים, וְשׁוֹהִין שָׁם עַד שְׁפוֹתֶחֱחִין שַׁעַר הַהִיכָל הַגָּדוֹל. וּבִשְׁעַת פְּתִיחַת הַשַּׁעַר, שׁוֹחֲטִין אֶת הַתְּמִיד.

ג. וְאַחֵר כֶּךָ נִכְנָסִין לַהִיכָל שְׁנֵי כּוֹהֲנִים הָאֶחָד שְׁזָכָה בְּדָשׁוֹן הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, וְהַשֵּׁנִי שְׁזָכָה בְּדָשׁוֹן הַמְּנוֹרָה. וְהַמְּדַשֵּׁן אֶת הַמִּזְבֵּחַ מִדָּשָׁנוֹ, בְּשַׁעַת שֶׁהַשּׁוֹחֵט שׁוֹחֵט אֶת הַתְּמִיד. וְאַחֵר כֶּךָ זוֹרֵק הַדָּם, זֶה שֶׁקָּבְלוֹ. וְאַחֵר שֶׁזּוֹרֵקִין אֶת הַדָּם, מְטִיב זֶה שֶׁבַּהִיכָל חֲמֵשׁ הַנְּרוֹת; וַיּוֹצֵאִין שְׁנֵיהֶן מִן הַהִיכָל.

ד. וְאֵלּוּ שְׁבָבִית הַמִּטְבָּחִים מִפְּשִׁיטִין וּמִנֶּתֱחִין, וְכָל אֶחָד מַעֲלָה אֶבֶר שְׁזָכָה בּוֹ לִכְבֹּשׁ. וְנוֹתְנִין הָאֲבָרִים מִחֲצֵי כֶּכֶשׁ וּלְמִטָּה, בְּמַעֲרָבוֹ; וְשֶׁלְמוֹסָפִין הָיוּ נוֹתְנִין אוֹתָן מִחֲצֵי כֶּכֶשׁ וּלְמִטָּה, בְּמִזְרָחוֹ; וְשֶׁלְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים נוֹתְנִין עַל הַמִּזְבֵּחַ מִלְמַעְלָה, בֵּין קֶרֶן לְקֶרֶן בַּמָּקוֹם הַלּוֹךְ רִגְלֵי הַכּוֹהֲנִים, כְּדִי לְפָרְסְמוֹ, שֶׁהוּא רֹאשׁ חֹדֶשׁ.

ה. וּמוֹלַחִין שָׁם אֶת הָאֲבָרִים, וּבוֹזְקִין מֶלֶח עַל גְּבֵי הַכֶּכֶשׁ, אֶפְלוֹ בַשֶּׁבֶת כְּדִי שֶׁלֹּא יִחְלִיק וַיִּפְּלוּ הַכּוֹהֲנִים שָׁם, בַּעֲת הַלִּיכָתָן בַּעֲצִים לַמַּעֲרָכָה; וְאַף עַל פִּי שֶׁהַמֶּלֶח חוֹצֵץ בֵּין רִגְלֵיהֶם וּבֵין הַכֶּכֶשׁ, הוּאִיל וְאֵין הַהוֹלָכָה הַזֹּאת עֲבוּדָה, אֵינָן חוֹשְׁשִׁין.

ו. וְאַחֵר שֶׁמַּעֲלִין הָאֲבָרִים לִכְבֹּשׁ, מִתְּכַנָּסִין כָּלָם לַלְשָׁכַת הַגְּזִית; וְהַמִּמְנֶה אוֹמֵר לָהֶם, בָּרְכוּ בִּרְכָה אַחַת. וְהֵן פּוֹתֶחֱחִין וְקוֹרְאִין אֶהֱבֵת עוֹלָם, וְעֶשֶׂר הַדְּבָרוֹת, וְשִׁמְעַ, וּוְהִיָּה אִם שְׁמוֹעַ, וַיֵּאמֶר, וְאַמֵּת וַיִּצִיב, וְרָצָה, וְשִׁים שְׁלוֹם; וּבַשֶּׁבֶת מוֹסִיפִין בִּרְכָה אַחַת, וְהִיא שִׁיאֲמָרוּ אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר הַיּוֹצֵא לְאֲנָשִׁי מִשְׁמֵר הַנִּכְנָס, מִי שֶׁשָּׁכַן אֶת שְׁמוֹ בְּבֵית הַזֶּה, יִשְׁכֵּן בֵּינֵיכֶם אֶהֱבָה אֶחָוָה שְׁלוֹם וְרַעוּת.

ז. וְאַחֵר כֶּךָ מְפִסִּין פִּיס שְׁלִישִׁי וּרְבִיעִי, וְזוֹכָה בְּקִטְרֶת מִי שְׁזוֹכָה, וְנִכְנָס וּמִקְטִיר; וְאַחֵר כֶּךָ נִכְנָס זֶה שְׁזָכָה בְּדָשׁוֹן הַמְּנוֹרָה, וּמְטִיב שְׁתֵּי הַנְּרוֹת. וַיּוֹצֵא זֶה שֶׁהַקְטִיר, עִם מִדָּשֵׁן הַמְּנוֹרָה, וְעוֹמֵד עַל מַעֲלוֹת הָאוֹלָם, הוּא וְאַחֲיו הַכּוֹהֲנִים.

ח. כְּשִׁיגִיעוּ בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ, נָטַל אֶחָד אֶת הַמַּגֵּרְפָּה, וְזָרְקָה בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ, וְהִיָּה לָהּ קוֹל גְּדוֹל. וְשֶׁלּוֹשָׁה דְּבָרִים הֵיְתָה מִשְׁמַשֶּׁת כּוֹהֵן שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ, יוֹדֵעַ שְׁאֲחֵיו הַכּוֹהֲנִים נִכְנָסִין לַהֲשַׁתְּחוּת, וְהוּא רָץ וְכָא; וּבֵן לוֹי שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת

קולה, יודע שאחיו הלויים נכנסין לדבר בשיר, והוא רץ ובא; וראש המעמד פשהיה שומע את קולה, היה מעמיד את הטמאים על שער המזרח מפני החשד, שידעו הכל, שעדין לא הביאו כפרתן.

ז. ואחר כך מעלה זה שזכה באברים, את האברים מן הכבש למזבח; ואחר שמעלין את האברים, מתחילין אלו שעל מעלות האולם, ומברכין ברכת כוהנים ברכה אחת בשם המפרש, כמו שבארנו במקומה.

י. ואחר כך מעלין סלת הנסכים, ואחר הסלת מקטיר החבתין. ואחר החבתין מעלין את היין לנסוך; ובשעת הנסוך, אומרין הלויים בשיר, ומפין המשוררין במיני נגון שבמקדש, ותוקעין תשע תקיעות על פרקי השיר.

יא. פשהיו נותנין היין למנסך, היו שני כוהנים עומדין על שלחן החלבים ושתי חצוצרות בידן; והסגן עומד על קרן המזבח, והסוּדְרִין בידו. תקעו והריעו ותקעו. ובאו ועמדו אצל זה הממנה על הצלצל, אחד מימינו ואחד משמאלו. שחה המנסך לנסך מניף הסגן בסודרין, הקיש זה בצלצל, ותקעו אלו בחצוצרות, ודברו הלויים בשיר. הגיעו לפרק תקעו, והשתחוו כל העם שבעזרה; על כל פרק, תקיעה, ועל כל תקיעה, השתחויה. וכל התקיעות שעל התמיד, תשע כמו שבארנו.

יב. אין אומרין שירה, אלא על עולת הצבור וזבחי שלמיהם האמורין בתורה; אבל עולת נדבה שמקריבין ממותר תרומת הלשכה אף על פי שהן שלצבור, אין אומרין עליהן שירה; וכן נסכים הבאין בפני עצמן, אין אומרין עליהן שירה.

יג. השיר שהיו הלויים אומרין ביום הראשון, "לה', הארץ ומלואה . . . " (תהילים כד, א); בשני, היו אומרין "גדול ה' ומהלל מאד . . . " (תהילים מח, ב); בשלישי, "אלהים, נצב בעדת-אל . . . " (תהילים פב, א); ברביעי, "אל-נקמות ה' . . . " (תהילים צד, א); בחמישי, "הרנינו, לאלהים עוזנו . . . " (תהילים פא, ב); בששי, "ה' מלך, גאות לבש . . . " (תהילים צג, א); בשבת, "מזמור שיר, ליום השבת" (תהילים צב, א).

יד. במוספי שבת, אומרין שירת "האזינו" (דברים לב, א), וחולקין אותה לששה פרקים ה'י'ו' ל'ך', כדרך שקוראין אותה ששה בבית הכנסת; ואומרין פרק בכל שבת. גמרו השירה בששה שבתות, חוזרין לראש. במנחה שלשבת, אומרין "אז ישיר-משה" (שמות טו, א) ו"מי-כמכה" (שמות טו, יא).

טו. במוסף שלראש השנה, היו אומרין "הרנינו, לאלהים עוזנו" (תהילים פא, ב); ואם חל להיות בחמישי, אומרין "הסירותי מסבל שכמו" (תהילים פא, ז). במנחה שלראש השנה, היו אומרין "קול ה', יחיל מדבר . . . " (תהילים כט, ח). ראש חדש שחל להיות בשבת שירה שלראש חדש, דוחה את שירה שלשבת, כדי לפרסמו, שהיום ראש חדש.

טז. בשבת מקטירין את שני בזבי לבונה עם המוספין, קדם נסוך יין שלמוספין. וכסדר שעושין כל יום בבקר, כך עושין בין הערבים: חוץ מהרמת הדשן ממזבח החיצון, וסדור

הַמַּעֲרָכוֹת, וְהַפִּסּוֹת שֶׁאֵין עוֹשִׂין דְּבָרִים אֱלֹהִים אֲלָא בְּכָל יוֹם  
בְּשִׁחַר בְּלֶבֶד, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.